

La Comédiathèque

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.

Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.

Kapcsolat:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Strip póker

Jean-Pierre Martinez

A szerző fordítása

Meghívni vacsorára az új szomszédokat, hogy megismerjük egymást: kockázatos vállalkozás, amely sokba kerülhet, és könnyen olyan pókerkomédiává válhat, amelyben végül mindenkinek ki kell térítenie a lapjait...

Szereplők

Péter

Mária

János

Cecília

© La Comédiathèque

1. felvonás

A nappaliban Mária, csinos, szőke nő, aki láthatóan kiöltözött az alkalomra, ünnepi asztalt terít négy személyre. Megszólal a mobilja. Felveszi.

Mária *(kedvesen)* – Halló, igen...? *(Bosszúsan)* Á, nem, sajnálom, nem Péter, hanem Mária vagyok, a felesége... Ez az én mobilom... Átadhatok neki valami üzenetet...? Rendben... Nem, nem, semmi baj...

Kissé túlpörgött jókedvvel folytatja az előkészületeket. Újra megszólal a mobilja.

Mária *(még bosszúszabban)* – Halló, igen...? *(Kedvesen)* Szia, Gergő... Persze, jól vagyok... Mondtam már, hogy leszoktam a dohányzásról...? Ma reggel óta... Nem, nem vagyok terhes, nyugodj meg, de napi két dobozzal szívtam. Amennyibe ma a cigaretta kerül, kiszámoltam, hogy ha egy évig bírom, elmehetek Kenyába szafarizni. Ha csak egy hétig, legalább veszek magamnak egy havi Budapest-bérletet. Abból pedig, amit már ma megspóroltam, vettem egy nagy üveg Nutellát... *(Sóhajtván)* Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz... De mit csináljak? Ma már még a temetőben sem lehet rágyújtani... Péter? Megvan. Egyelőre... Nem, a munkájáról beszéltem... Na, bocsáss meg, le kell tennem, kiszárad az aszalt szilvás sertéssültem. Majd beszélünk, jó? Szia, szia...

Mária leteszi a telefont, beleszagol a levegőbe, és aggodalmasan a nézők felé pillant.

Mária – Nem érzitek, hogy gázszag van...?

Kirohan a konyhába. Péter, értelmiségi külsővel, fütyörészve belép. Leveszi a kabátját, leül a kanapéra, és belelapoz a Blikkbe. A címlapon ez áll: „Rákkeltő a mobiltelefon?” Mária visszajön. Péter gyorsan leteszi az újságot, és tragikus arcot vág.

Mária *(vidáman)* – Szia!

Péter *(gyászosan)* – Szia...

Mária *(az arcát látva)* – Mi van? Valami baj történt?

Péter – Ki fognak rúgni...

Mária – Kirúgnak? De miért?

Péter – Kiszervezés...

Mária – Jaj... Sajnálom...

Péter lerogy a kanapéra.

Péter *(szánalmas hangon)* – Ugye nem hagysz el?

Mária átöleli, hogy megvigasztalja.

Mária – Miket beszélsz? Én dolgozom! Tessék, ma abbahagytam a dohányzást. Abból, amit így megspórolunk, már majdnem félállásba is mehettél volna... Ha pedig meg kell húznunk a nadrágszíjat, meghúzzuk. *(A hasára teszi a kezét)* Lemondok a Nutelláról...

Péter *(rájátszva)* – Nem akarok a nyakadon élni... Inkább véget vetek az egésznek...

Mária – Ne beszélj butaságokat! Házasok vagyunk, Péter! Jóban-rosszban! A jót majd a végére tartogatjuk... De azért hihetetlen, hogy csak úgy kiszerveznek benneteket, egyik napról a másikra...

Péter – Tudod, manapság... A globalizáció...

Mária – Na de mégis... Kiszervezni az Országos Széchényi Könyvtárat? Hova akarják vinni? Az egész Budavári Palotát?

Péter – Kínába... Mindent ládákba pakolnak, és újra felépítik Kanton egyik ipari külvárosában. Már a palota egyik szárnyát is elkezdték szétszerelni...

Mária *(megrendülten)* – Ne mondd...

Péter – De bizony...

Mária – De mit kezdenek a kínaiak ennyi magyar könyvvel? Egy szót sem fognak érteni belőlük. Még ábécérendbe sem tudják majd rakni őket...

Péter – Az egész magyar irodalmat automatikus fordítókkal eszperantóra ültetik, aztán mindent digitalizálnak, és feltöltik egy pagoda alakú óriási központi számítógépre. Persze az adatokhoz csak előfizetéssel lehet majd hozzáférni, mint a Netflixhez. A papírt meg újrahasznosítják. Legalább nem kell kivágni hozzá Kína utolsó eukaliptuszerdőit. *(Sóhajtván)* Ha az én áldozatommal megmenthetünk néhány pandát...

Mária *(letaglózva)* – Ez nem lehet igaz...

Péter még egy darabig próbál komoly maradni, aztán elneveti magát.

Péter – Hát persze, hogy nem! Tényleg elhittél egy ekkora marhaságot?

Mária *(egyszerre dühösen és megkönnyebbülten)* – Ilyesmivel nem kéne viccelned...

Péter – Mondjuk tényleg nem most lenne a legjobb elveszíteni az állásomat. Nem fizet rosszul... és legalább marad időm írni... Egyébként van egy jó hírem. A Titkos Kiadó hajlandó megjelentetni a darabomat!

Mária *(lelkesevést színlelve)* – A Titkos Kiadó... Fantasztikus!

Péter – Jó, mondjuk szerzői költségen... Legalább négyezer példányt el kell adnom, hogy visszajöjjön a nyomdaköltség. Négyezer példány pillanatok alatt elfogy, nem?

Mária – A te szüleid, az én szüleim... Ha mindenki vesz ezret!

Péter elégedett mosollyal dörzsöli a kezét.

Péter – Na, eszünk? Ma este lesz a Strip póker...

Mária (*meghökkenve*) – Strip pókert akarsz játszani velem kettesben?

Péter – A Strip póker, az a valóságshow a tévében! Tudod jól!

Mária – Nem...

Péter – Párokat hívnak be. Ha valamelyikük úgy dönt, hogy jobb nem válaszolni a párja kérdésére, le kell vennie egy ruhadarabot!

Mária (*sóhajtva*) – Nem értem, hogy tudsz ilyen ostobaságokat nézni...

Péter – Ugyan már... Ma van a döntő!

Mária – Döntő ide vagy oda, ma nem fog menni...

Péter – Elromlott a tévé?

Mária – Nem... Csak nem fogod tudni nézni...

Péter – Megtiltod, hogy tévézzek...?

Péter észreveszi a négy személyre megterített asztalt.

Péter – Ne mondd, hogy meghívtad a szüleidet!

Mária – A szomszédokat.

Péter – A szomszédokat? Azok egy hónapja elköltöztek...

Mária – Az új szomszédokat!

Péter – Az új szomszédokat? De hát nem is ismerjük őket!

Mária – Pont ezért. Összefutottam a nővel a kukáknál... Arra gondoltam, jó alkalom lenne megismerkedni.

Péter – Minek?

Mária – Hogy ismerjük egymást. Ennyi.

Péter – Minek ismerjük egymást?

Mária – Mindig jó ismerni a szomszédokat... Néha tehetünk egymásnak kisebb szívességeket...

Péter – Szívességeket? Miféle szívességeket?

Mária – Mit tudom én... Meglocsolni a virágokat, amikor elutazunk...

Péter – Az egyetlen szobanövényemet a macskád falta fel múlt vasárnap, amíg a szüleidnél ebédeltünk.

Mária – Na látod! Ha lett volna valaki, aki megeteti a macskámat, nem falta volna fel a növényedet... Egyébként furcsa, egész nap nem láttam azt a macskát...

Péter felsóhajt.

Péter (*aggódva*) – Gyerekeik is vannak, nem?

Mária – Azt hiszem, három.

Péter – Ugye őket nem hívtad meg?

Mária – Biztos szívesebben maradnak otthon nyugodtan. *(Ironikusan)* Hogy le ne maradjanak a Strip póker döntőjéről.

Péter – Ne forgasd a kést a sebben, jó?

Mária – Ráadásul csak a szomszédban laknak...

Péter – Nem a szemközti szomszédokról beszéltél?

Mária – A szemközti szomszédok fél éve öngyilkosok lettek! Nem emlékszel? Éjjel tele volt az utca tűzoltókkal, villogókkal, szirénákkal!

Péter – Nem...

Mária – Hát én felébredtem rá. Azóta is rémálmaim vannak... Kinyitották a gázt... Majdnem felrobbant az egész háztömb...

Péter – Vannak emberek, akik egyáltalán nem gondolnak másokra... És miért lettek öngyilkosok? Ketten együtt?

Mária – Ki tudja... Talán aznap este nem volt semmi jó a tévében... Lehet, hogy ha meghívtuk volna őket...

Péter – Ne mondd, hogy csak azért hívtad meg vacsorára az új szomszédokat, nehogy felelősnek érezd magad, ha pont ma este akarnának öngyilkosok lenni...?

Mária – Egyébként furcsa, ma többen is téged kerestek az én mobilomon...

Péter – Ja, igen, bocsánat, fogalmam sincs, hova tettem az enyémet. Ezért a munkahelyi hangpostámon megadtam a te számodat. Hátha egy producer keres a darabom miatt... Éjjel-nappal elérhetőnek kell lennem, érted?

Mária *(elkerekedett szemmel)* – Az én mobilom számát? Nem lett volna egyszerűbb venni egy másik telefont?

Péter – Á... Végül arra jutottam, hogy mobil nélkül is remekül lehet élni, nem?

Mária – Persze... Ha az embernek van kéznél egy felesége, aki telefonközpontosként dolgozik helyette...

Péter – Figyelj, te leszoksz a cigiről, én meg leszoktam a mobilról. Majd meglátjuk, ki bírja tovább.

Mária *(felháborodva)* – Igen, csak én nem kérem meg tőled, hogy helyettem szívd el a cigarettáimat!

Péter újra belemerül a Blikkbe. A főcímet csak a nézők látják: „Rákkeltő a mobiltelefon?” Mária dühösen néz rá.

Mária – Legalább átöltözhethnél, mielőtt megérkeznek, nem?

Péter – Kik?

Mária – A szomszédok!

Péter – Ja, tényleg! Már el is felejtettem őket.

Péter beletörődve elindul átöltözni.

Mária – Én meg megnézem, nem aludt-e ki a sütő. Te nem érzel egy kis gázzagot?

Péter vállat von és kimegy. Mária is eltűnik egy pillanatra, majd üvegekkel és poharakkal tér vissza, hogy előkészítse az aperitifet. Péter kisvártatva olyan öltözékben jelenik meg, amely finoman szólva is túl kényelmes.

Mária – Pizsamát vettél fel?

Péter – Ez nem pizsama! Ez... otthoni melegítő.

Mária – És a mamuszod sem papucs, ugye...?

Péter – Figyelj, ha úgyis összemelegedünk majd a szomszédokkal, akár rögtön kényelemben helyezhetjük magunkat, nem?

Mária – Képzeld el, hogy ő öltönyben jön, a nő meg estélyiben... Nem mondtam nekik, hogy pizsamaparti lesz.

Péter sóhajtva kimegy. Mária folytatja az előkészületeket. Péter hétköznapi ruhában tér vissza.

Péter – Így jó?

Mária – Megteszi...

Péter az asztalkán heverő postára pillant.

Péter – Színház... Jelenkor... Magvető...

Mária kérdően ránéz.

Péter – Csak viccelek, sajnós... *(Újra átnézi a három borítékot)* Telekom, MVM, Fővárosi Vízművek... *(Sóhajtva)* A biztos befutó hármas...

Mária – Lehet, hogy a Magyar Posta megint akadozik. Ilyenkor minimális szolgáltatást nyújtanak. Csak a számlákat kézbesítik...

Megszólal Mária mobilja. Felveszi.

Mária – Igen...? *(Mesterkélt kedvességgel)* Nem, ez a telefonközpont, de ne tegye le, kapcsolom. *(Bosszúsan Péter kezébe nyomja a telefont)* A haverod, Balázs...

Péter úgy veszi át, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga.

Péter – Szia, Balázs... Mi újság? Igen, tényleg rég beszéltünk... Kedd? Figyelj, miért ne... De ezt azért meg kell beszélnem Máriával. Most éppen el van foglalva. Hívj fel holnap, jó? Igen, ha nem vagyok itthon, próbáld a mobilon...

Mária gyilkos pillantást vet rá.

Péter – Jó, szia, Balázs...

Leteszi.

Péter – Micsoda egy nyűg!

Mária – Mit akart?

Péter – Meghívni minket vacsorára kedden. A felesége születésnapja lesz...

Mária – Azt hittem, ő a legjobb barátod...

Péter – A születésnapok teljesen lehangolnak... Én talán meghívom őt a te születésnapodra?

Mária – Ahhoz előbb emlékezned kéne, mikor van...

Péter – Nem, mobil nélkül tényleg sokkal nyugodtabb leszek. Na, hol vannak már ezek a szomszédok? Csak nem fogják azt mondani, hogy dugóba kerültek? A szemben laknak!

Mária – Mellettünk...

Péter – Még jobb. Az utcán sem kell átjönniük!

Mária – Nyugi, még csak kilenc óra van...

Péter – Máskor ilyenkor már túl vagyunk a vacsorán. Kezdek farkaséhes lenni... *(Meglepve)* Ráadásul egész jó illata van. *(Hitetlenkedve)* Mit főztél?

Mária *(büszkén)* – Aszalt szilvás sertéssültet. A Nők Lapjában találtam a receptet...

Péter – Aha... Nem tudom, pont ma kellett-e új konyhai kalandba fogni, de mindegy... Még azt sem tudom, hogy hívják ezeket az embereket.

Mária – A nő Cecília, a férfi meg János, azt hiszem...

Péter – Hű, már ilyen bensőséges viszonyban vagytok... És a vezetéknévük?

Mária – Nem emlékszem.

Péter – Remek. Legalább azt tudod, esznek-e sertéshúst?

Mária – Miért ne ennének?

Péter – Nem tudom. Lehetnek zsidók. Vagy muszlimok.

Mária – János és Cecília?

Péter – A névből ezt nem lehet megmondani. Nem minden muszlimot hívnak Mohamednek.

Mária *(rémülten)* – Basszus, erre nem gondoltam...

Péter – Na látod... Ha az ember vadidegeneket hív meg vacsorára...

Mária – De honnan kellett volna tudnom? János és Cecília azért nem hangzik...

Péter – Nem minden zsidót hívnak Dávidnak vagy Sárának.

Mária – Te tényleg azt hiszed, hogy zsidók...?

Péter – Figyelj, a sertéssült szempontjából ez most lényegtelen, nem?

Mária – Lehet, hogy nem vallásosak...

Péter – Azért készíts elő egy mirelit pizzát is... Lehetőleg vegetáriánusát.

Csengetnek. Mária pánikba esve megmerevedik.

Mária – Most mit csináljunk?

Péter – Szerintem nincs más hátra, mint ajtót nyitni. Általában ezt szokás tenni, ha meghívunk valakit, és becsönget. Vagy lekapcsoljuk az összes lámpát, és bemegyünk a fürdőszobába Strip pókert nézni...

Mária – Megyek...

Eltűnik az előszobában, hogy ajtót nyisson és fogadja a szomszédokat.

Mária (kintről) – Jó estét, jó estét... Jöjjenek csak, fáradjanak be... Jaj, igazán nem kellett volna, tényleg nem...

Péter – A kötelező szomszédajándék...

Mária egy csokor virággal a kezében visszatér az ebédlőbe, mögötte a szomszédok.

Péter (Mária mesterkélt kedvességét utánózva) – Jó estét, jó estét... Hogy vannak, hogy vannak...?

Mária – Mik ezek? Margaréták? Mekkora szirmaik vannak!

Cecília (zavartan) – Tulipánok...

Mária – Ja, persze, gyönyörűek!

Cecília – Talán egy kicsit megviselte őket a meleg.

A virágok valóban elég száralmasan lekonyultak.

Mária – Rögtön vízbe tesszük őket...

Péter – Hátha feltámadnak...

A szomszédok belépnek. Cecília barna hajú, ötvenes, korához képest jól tartja magát, vékony, elegáns, de szigorú öltözékben van, kosztümben, feltűzött hajjal. János testesebb, kissé nehézkes férfi, üveg van a kezében, öltönye éppoly gyűrött, mint a virágok. Hagyományos, kissé merev pár benyomását keltik, éles ellentétben Péter és Mária fiatalosabb, lazább stílusával. Mária bemutatja őket egymásnak.

Mária (Jánosnak) – Bemutatom a férjemet... (Külön kihangsúlyozva a vezetéknevét) Sáfrány Péter...

A két férfi kezet fog.

Péter (*gyászosan*) – Örvendek...

Mária (*Jánosnak*) – És ön...?

János (*mosolyogva*) – János...

Mária – Csak János. Rendben...

János Péternek nyújtja az üveget.

János – Tessék, ezt jobb lenne betenni a hűtőbe...

Péter – Törley! Köszönöm, János...

János – Jól behűtve majdnem olyan jó, mint a champagne, nem?

Péter (*ironikusan*) – Akkor minek költsünk többet? Beteszem a fagyasztóba. Hátha még jobb lesz.

Péter kiviszi az üveget a konyhába.

Mária (*zavartan*) – Könnyen idetaláltak?

A szomszédok meglepetten néznek rá.

Mária (*korrigálva magát*) – Tudom, hogy itt laknak mellettünk... Úgy értem... könnyen találtak... (*Rögtönözve*) valakit, aki vigyáz a gyerekekre?

Cecília – Igen! A legnagyobb vigyáz a két kisebbre. Ha nem bánják, azért később átugrunk majd megnézni őket.

Péter visszajön.

Mária – És hogy hívják a gyerekeket?

Cecília – Sára, Eszter, a legkisebb pedig Benjámín.

Mária megpróbál valamilyen következtetést levonni a szomszédok vallásáról, de nem jár sikerrel.

Mária – Benjámín... Logikus... A legkisebb...

Cecília – Maguknak nincs gyerekük, ugye?

Kis kínos csend.

Mária – Még nincs... (*Nekibátorodva*) Bocsánat, de a vezetéknevük...?

János – Marosi.

Mária – Hála istennek! Már attól féltem, hogy...

Péter – Hogy zsidók.

Mária – Péter!

A vendégek zavarba jönnek. Mária megdermed, majd megpróbálja helyrehozni.

Mária – Bocsánat, csak aszalt szilvás sertéssültet készítettem... De megoldjuk. Biztos van valahol a fagyasztó alján egy mirelit sajtos pizza... Semmi felhajtás...

Péter – Vagy elhalaszthatjuk a vacsorát egy másik estére...

Mária gyilkos pillantást vet rá.

Cecília – Ugyan, ne változtassanak miattunk semmin. A sertéssült tökéletes lesz...

János (*rezzenéstelen arccal*) – De az aszalt szilva... az kóser? (*Mária zavartan néz*) Csak viccelek... Nekem elég, ha magozott! Tudják, a fogak miatt. És maguknak hogy is van a vezetéknévük? Curry?

Mária – Sáfrány...

János – Kár... Pedig így majdnem kijönne: Péter és Mária Curry... mint Pierre és Marie Curie!

Cecília is kissé kínosnak találja férje tréfáját.

Mária (*erőltetett mosollyal*) – Örülök, hogy van humorérzékük... És hát zsidó vagy muszlim, végül is...

Péter – Igen, lehetne rosszabb! Lehetnének fogorvosok vagy informatikusok...

Újabb kínos csend.

Mária – Talán igyunk valamit...?

Sötét.

2. felvonás

A két pár aperitifet iszik. Péter és Mária már szemmel láthatóan halálra unják magukat, de igyekeznek figyelni János lapos történeteire.

János – Nekünk, fogorvosoknak az a bajunk, hogy ma már több időt töltünk adminisztrációval, mint fogakkal. Ráadásul mindent számítógépen kell csinálni... Ahogy mondani szoktam: engem fűrni tanítottak, nem egérrel kattintgatni. Szerencsére a feleségem segít. Neki ez a szakmája, nekem meg... És ma már a magánvállalkozókat agyonnyomják az adók meg a járulékok... Ismerik ezt a viccet? *(Péter és Mária udvarias érdeklődést színlel.)* Egy fogorvos a feleségével hajókirándulásra megy a Csendes-óceánon. Hajótörés! Elsüllyed a hajó...

Mária hangosan, erőltetetten felnevet. A másik három döbbenten néz rá.

János – Ööö... nem itt van a poén... *(Mária elkomolyodik.)* Egy hétig sodródni, aztán kivetődnek egy lakatlan szigetre. A feleség persze kétségbeesik. Azt mondja: soha nem fognak megtalálni minket!

Mária megint hangosan felnevet.

János – Ööö... még mindig nem itt... *(Mária újra elhallgat.)* A férj megkérdezi: befizetted a NAV-nak, amit indulás előtt kellett? A feleség: nem! Mire a férj: akkor ne aggódj, ők biztos megtalálnak!

János hangosan nevet a saját viccén. Mária, az előző két tévedéstől óvatosan, most nem nevet.

János – Na, itt volt...

Mária ostoba mosolyt erőltet az arcára. János elővesz egy doboz cigarettát, és megkínálja Pétert.

János – Cigarettát?

Péter – Köszönöm, nem dohányzom...

János Máriának nyújtja a dobozt.

Mária – Ma reggel szoktam le...

Cecília rosszallóan néz Jánosra. János elteszi a cigarettát.

János – Jó... akkor nem füstölöm tele a lakást... Bár mindig a cigarettáról beszélnek, pedig a mobiltelefon sem tesz jót az egészségnek. Reggel olvastam a Blikkben. Azt írják, napi negyedóra fölött szinte garantált az agydaganat...

Mária felkapja Péter Blikkjét az asztalka alól, és elolvassa a címet: „Rákkeltő a mobiltelefon?”

János – Jobb, ha nem beszélnek túl a keretet!

Mária villámló pillantást vet Péterre.

János – Én dohányzom, de mobilom nincs!

Mária (*ironikusan*) – A férjemnek sincs. Inkább én kapjak daganatot helyette...

János – Tudják, mi a legrosszabb a mi szakmánkban?

Péter és Mária úgy tesznek, mintha komolyan gondolkodnának rajta.

János – Állandóan kezét kell mosni két páciens között. Nézzék a kezemet, teljesen kiszáradt! Persze hordhatnék kesztyűt, de... Gondolják csak el... A fogászat nagyon finom munka. Próbáltak már bokszesztyűben befűzni egy tűt?

Péter – Soha. Mondjuk ritkán varrok. Inkább kötök.

János – Ahogy mondani szoktam, nekünk, fogorvosoknak van egy előnyünk a pszichoanalitikusokkal szemben: nálam is bejön a páciens, lefekszik, kinyitja a száját... csak neki kell engem hallgatnia!

Cecília – Hagyd már őket ezekkel a történetekkel...

Mária – Dehogy, egyáltalán nem zavar...

Cecília – Inkább meséljenek magukról... (*Máriának*) Ön tanár, ugye?

Mária – Szolfézszt tanítok... Bár nem hiszem, hogy ez sokkal izgalmasabb téma lenne...

Péter egy pillantással jelzi neki, hogy megint melléfogott.

Cecília – Ó, szolfézs... Több mint tíz évig jártam rá gyerekkoromban...

Mária – Játszott valamilyen hangszeren?

Cecília – Nem, még csak azt sem... A szüleim valószínűleg azt hitték, a szolfézs valami holt nyelv. Mint a latin vagy az ógörög. Tizennyolc évesen aztán azt mondtam: elég.

Péter (*ironikusan*) – Hűha... igazi lázadó kamasz lehetett...

Cecília – Utána beiratkoztam társastáncra.

Mária – Az valóban radikális váltás...

János (*meghatottan*) – Ott ismerkedtünk meg Cecíliával...

Mária (*érdeklődést színelve*) – Tényleg?

János – Igen, igen... Akkoriban nagyon jól táncoltam, tudják... Még most sem vagyok rossz... Azt mondják, a férfiak negyven százaléka úgy ismeri meg a feleségét, hogy felkéri táncolni. (*Péternek*) Maga is így hódította meg a bájos feleségét?

Péter – Á, nem... Én egy viharos napon egy kapualjban estem neki vadul, miután felajánlottam, hogy beállhat az esernyőm alá... Állítólag nagyon ritka, hogy egy pár így ismerkedik meg...

Kínos csend.

Mária – A férjem természetesen csak viccel...

Péter – Utálja, amikor ezt elmesélem...

Mária – Töltsék még egy aperitifet?

Cecília – Jó... egy ujjnyit.

Péter – Előtte vagy... utána?

Mária gyilkos pillantást vet Péterre, és újratölti a vendégek poharát.

Cecília – Benjámint, a legkisebbet, beírattuk a közeli óvodába. Tudják, jó híre van?

Mária – Nem tudom, nincs gyerekem.

Cecília – Ja, tényleg. Bocsánat...

Péter – Ugyan... erről igazán nem ön tehet, ugye?

Kínos csend.

Cecília – És ön, Péter? Mivel foglalkozik?

Péter – Én? Semmivel...

A szomszédok együtt érző arcot vágnak.

Cecília *(együttértézően)* – Munkanélküli...?

Péter – Á, nem, én nem keresek munkát... Inkább úgy mondanám: inaktív alkalmazott. Tudja, ezt a szintet nagyon nehéz elérni. Úgy tenni, mintha az ember dolgozna, miközben semmi dolga... ahhoz remek színésznek kell lenni.

Cecília *(zavartan)* – Akkor... mit csinál, amikor nem dolgozik? Úgy értem... a munkaidején kívül?

Péter – Hát... színész vagyok! Már amikor van munka...

Cecília *(érdeklődve)* – Színész? Most már tényleg ismerős az arca... Miben játszott?

Péter – Nézték a Barátok köztöt?

János – Én néha! Pont akkor szoktam szundikálni...

Péter – Akkor biztos látták előtte azt a temetkezési biztosítás-reklámot.

János nem nagyon emlékszik.

Péter – Dehogynem! A hallókészülék-reklám és a lépcsőlift között ment.

János – Ööö... lehet...

Péter – Na, a fickó a koporsóban én voltam...

János – Ne mondja...!

Péter – Mondhatni, egy igazi bomló alakítás...

Mária dühösen néz Péterre.

Cecília – És van más munkája is kilátásban...?

Megszólal a csengő.

János – Még várnak valakit?

Mária – Nem, nem... Senki mást nem várunk...

Péter ajtót nyit.

Péter (*kintről*) – Máris...? Jó, bocsánat, mindjárt jövök...

Péter egy köteg postai naptárral tér vissza.

Péter – A postás hozta az újrapi naptárakat... meg az év végi borraalóért jött.

János – Elég korán kezdik idén... Biztos, hogy igazi postás?

Péter – Hát, kék-sárga kabát van rajta, és kísértetiesen hasonlít arra a fickóra, aki mindennap hozza a leveleimet...

János – Értem...

Péter – Nincs véletlenül egy ötezerese? Egyáltalán nincs nálam apró... Mindjárt visszaadom.

János kelleetlenül kitorászni kezd a zsebeiben.

János – Ez pech... Az utolsó kétezeresemet elköltöttem a pezsgőre. Egy ötszázasom van, ha megfelel...

Péter – Tudja mit... odaadom neki azt az üveget, amit hoztak. Nem bánja?

János – Ugyan... dehogy...

Péter János kezébe nyomja a naptárakat.

Péter – Akkor válasszon magának egyet...

Miközben Péter kimegy a hűtőhöz az üvegért, János előveszi az olvasószemüvegét, és kissé túlzott komolysággal tanulmányozza a naptárakat.

János – Ezt választom, amelyiken a három kiscica van... Aranyosak, nem, Cecília?

Péter visszatér a pezsgővel.

Péter – A naptárt megtarthatja... Ha már a postás elviszi a pezsgőjét...

János – Köszönöm...

Péter kimegy a többi naptárral és az üveggel.

Péter (*kintről*) – Tessék, jó hideg... Hát akkor boldog karácsonyt!

Péter visszajön.

Cecília – Boldog karácsonyt... október közepén. Nem semmik...

Péter – Biztos a klímaváltozás... Már az évszakok is összekeveredtek... Még a postások sem tudják, hol tartunk...

Mária – Megnézem, hogy áll az aszalt szilvás sertés. Még mindig olyan, mintha gázszag lenne...

János *(felállva)* – Én meg átugrom egy pillanatra, megnézem, rendben vannak-e a gyerekek. Mielőtt asztalhoz ülünk...

Mária – Persze, csak nyugodtan...

János – Ne fáradjon, ismerem az utat.

Cecília *(szintén feláll)* – Megmondaná, hol moshatok kezét? A mogyoró... mindig olyan zsíros...

Mária – Persze. A folyosó végén, szemben...

János és Cecília kimennek.

Mária – Miért kellett elmesélned, hogy hullát játszottál egy temetkezési reklámban? *(Pétert utánozva)* „Igazi bomló alakítás...”

Péter – Ugyan, csak próbáltam feldobni a hangulatot, mert ez így őszintén... halálos, nem? És még csak az aperitifnél tartunk... Én ezt desszertig nem bírom ki, előre szólok.

Mária – Az igaz, hogy nem túl izgalmasak, de hát...

Péter – Nem. Ki kell találnunk valamit, hogy elmeneküljenek.

Mária – Most már késő visszamondani a vacsorát. Legfeljebb nem hívjuk meg őket még egyszer.

Péter – Várj csak, legközelebb ők fognak meghívni minket, meglátod... Nem hiszed, hogy ennyivel megúszod. Beletetted az ujjad egy ördögi gépezetbe. Fogalmad sincs, mit indítottál el...

Mária – Ne túlozz... Megpróbálom egy kicsit felgyorsítani a vacsorát. Addig nyisd ki a bort.

Péter – Legalább sikerült megszabadulnom attól a pezsgőtől. Mindig felfúj...

Mária a konyhába megy. Péter megfogja a borosüveget. Cecília visszatér.

Cecília – Nagyon kedves maguktól, hogy meghívtak, hogy megismerkedjünk... Réges-régen laktam már ezen a környéken, amikor még gimnazista voltam, de ma már senkit nem ismerek itt... És hát szomszédokként segíthetünk egymásnak apróságokban...

Péter – A feleségem is ezt mondja... *(Eszébe jut valami.)* Örülök, hogy említi... Mert valójában lenne egy kis kérésem.

Péter átnyújtja neki a borosüveget.

Péter – Nem nyitná ki? Nem tudom, maradt-e még hozzá erőm...

Cecília értetlenül, kissé ügyetlenül nekilát kibontani az üveget. Erőlködik a dugóval.

Péter – Nem akartam elrontani az estét, de... rákos vagyok...

Cecília meglepetésében egyetlen rántással kihúzza a dugót. Péter elveszi az üveget, tölteni kezd, és közben folytatja.

Péter – Most tudtam meg, hogy daganatom van... Biztos túlléptem a keretet...

Cecília – A keretet...?

Péter – A mobiltelefon, tudja... A sugárzás. Biztos valami régebbi modell volt...

Cecília *(együttérzően)* – Az agyában...?

Péter – Rosszabb...

Cecília Péterre néz, és próbálja elképzelni, mi lehet rosszabb.

Péter – A herémbe...

Cecília *(elborzadva)* – Ne...!

Péter – Tudja, a headset megvédi az ember fejét, de csak lejjebb tolja a problémát...

Cecília – Nagyon sajnálom...

Péter *(poharát koccintásra emelve)* – Na, egészségünkre... Kár lenne veszni hagyni a bort...

Baljós hangulatban koccintanak.

Cecília – De... ma már vannak kezelések, nem?

Péter – Igen... Sőt, a sebészem átültetésen gondolkodik... *(Kis szünet)* Tulajdonképpen ezért kértem meg a feleségemet, hogy hívja meg magukat... Önt és a férjét...

Cecília megdöbben.

Péter – Még egy kis bort?

Cecíliára ráfér valami erősítés, ezért nem tiltakozik. Péter teleönti a poharát, ő pedig egy hajtásra kiissza.

Cecília – Ez tényleg jó bor, ugye?

Péter – Vegyenogyorót...

Cecília vesz belőle.

Péter – Szóval... donorra lenne szükségem...

Cecília – Donorra...?

Péter közelebb lép hozzá, és megfogja a vállát.

Péter – Tudja, egyetlen herével is tökéletesen lehet élni... A műtét egyszerű, egy hét múlva már eszébe sem jut. A heg szinte nem is látszik...

Cecília (*tanácstalanul*) – Hát... ezt meg kellene beszélnem a férjemmel... Nem tudom, hogy...

Mária visszajön, és ebben a félreérthető helyzetben találja őket.

Cecília (*zavartan*) – Megnézem, János boldogul-e a gyerekekkel... Tudja, milyenek a férfiak...

Sietve kimegy.

Mária – Na tessék... Úgy látom, mégis összebarátkoztatok...

Péter – Hagyd már, ez egy rémálom. Ki kell találnunk valamit, hogy megszabaduljunk tőlük...

Mária – Mit akarsz csinálni? Nem dobhatjuk ki őket, mi hívtuk meg őket!

Péter – Mi...?

Mária – Jó, hülyeséget csináltam, de most már... ha egyszer kihúztuk a dugót... A fenébe, elfelejtettem a kenyeret.

Mielőtt visszamenne a konyhába, Mária rápillant a Nők Lapjára.

Mária (*csalódottan*) – Az enyém közel sem néz ki olyan jól, mint a Nők Lapja receptfotóján...

Péter – Ha azt hiszed, hogy az utcán minden nő úgy néz ki, mint a magazinok modelljei... Miért pont az aszalt szilvás sertésed lenne ugyanolyan, mint a képen?

Mária vállat von, sértődötten elindul, de a konyhaajtóban még visszafordul Péterhez.

Mária – Azért próbálj meg egy kicsit kedves lenni velük...

Péter – Hogy itt ragadjanak?

Mária – Szomszédként akár húsz évig is itt lehetnek. Kár lenne már az első héten összeveszni velük...

Péter – A legjobb módja annak, hogy jóban maradj a szomszédaiddal, ha soha nem állsz szóba velük...

Mária újra indulna a konyhába.

Mária – Egyébként nem láttad a macskát?

Péter (*zavartan*) – Reggel óta nem...

Mária – Remélem, az a szobanövény nem volt mérgező.

Mária kimegy. János visszatér.

János – Cecília lefekteti a legkisebbet, aztán jön. A másik kettő tévézik...

Péter – Strip póker...?

János – Indul a bakterház... A kedvenc filmem... Mmm... De jó illat van! (*Vállon fogja Pétert*) Biztos vagyok benne, hogy jól kijövünk majd. A szomszédok közti vacsorának az az előnye, hogy utána nem kell vezetni... van időnk bőven... és szondát sem kell fűjni!

Péter – Mondja, János... szólíthatom Jánosnak?

János – Hát persze, Péter. Szomszédok vagyunk...

Péter – Annyira rokonszenves nekem. Volna egy kis javaslatom. Illetve nekem és a feleségemnek...

János (*érdeklődve*) – Igen?

Péter – Hallott már... a párcseréről?

János (*ledöbbenve*) – Halványan...

Péter – Na, hát mi a feleségemmel... Persze csak ha van kedvük... semmi sem kötelező. Általában a desszert és a kávé között szoktuk... Ha nem érdekli magukat, egyszerűen felállnak a sajt nál, és hazamennek. Mi megértjük...

János csak áll döbbenten. Cecília visszatér.

Cecília – Na, kész! Most már nyugodtan tölthetjük együtt az estét, mi négyen...

Cecília észreveszi János zavarát.

Cecília – Mi van? Valami baj?

János – Nem, nem... A... szabad cseréről beszélgettünk. Globalizáció, kiszervezés, ilyesmi... Tudják, a feleségem is nagy híve a szabad cserének.

Cecília (*kijavítva, zavartan*) – A szabadkereskedelemnek...

Mária bejön a konyhából az aszalt szilvás sertéssülttel.

Mária – Na, ha nincs kifogásuk a sertéshús ellen, akkor asztalhoz ülhetünk...

Kínos csendben helyet foglalnak az asztalnál.

Mária – Cecília, üljön a férjem mellé...?

Cecília engedelmeskedik, János aggódva figyeli. Mária szed a vendégeknek.

Cecília – Hű, ez nagyon étvágygerjesztő...

Mária Péternek is szedne.

Péter – Köszönöm, nem kérek...

Mária – Nem vagy éhes?

Péter – Nem nagyon... Meg aztán a hús mindig egy kicsit undorított. Magukat nem...? *(János és Cecília döbbenetesen néznek rá.)* Tudják, genetikailag a sertés áll az egyik legközelebb az emberhez. Tulajdonképpen csak néhány gén választ el minket a disznótól. És néha még az sem...

A vendégek ettől a felvezetéstől láthatóan elvesztik az étvágyukat. Mária gyorsan témát vált.

Mária – És ön, Cecília? Még nem mondta, mivel foglalkozik...

Cecília – Mindig kicsit habozom, mielőtt elmondom... Manapság nem túl népszerű foglalkozás...

Péter – Sztriptíztáncos... vagy autószerelő?

Cecília – Rosszabb... Én... *(Nyomatékosan)* cost killer vagyok.

Péter és Mária értetlenül néznek.

János – Költségvadász, magyarul. Nem fejvadász, értik? A feleségem nem levadássza a fejeket, hanem lecsapja őket...

Mária – És ez pontosan mit jelent?

Cecília – Tanácsadóként hívnak nehéz helyzetben lévő cégekhez, hogy levágjam az elszáradt ágakat, és a fiatal hajtások szabadon növekedhessenek...

János – Ahogy mindig mondom, a költségvadász pont az ellentéte a fejvadásznak... A feleségem a fejeket nem felkutatja, hanem eltávolítja. A nyakkal együtt!

Mária – Izgalmasan hangzik...

János – A feleségem a liberális forradalom Robespierre-je. A szabad csere élharcosa.

Cecília *(kijavítva)* – A szabadkereskedelemé...

János – Igen, persze...

Mária – És mostanában melyik nyakaknak esik neki a láncfűrészszel?

Cecília – Eddig főleg magáncégek hívtak. De mostanában egyre többet dolgozom a közsférában is. Épp most kaptam egy új megbízást...

Mária – Csak ne mondja, hogy a közoktatást... Mert gondolom, a szolfézstanárokkal kezdenék a lefejezést...

Cecília – Ne nevéssen, még eljőhet az ideje. De nem, most egy másik mamutot kell feldarabolnom.

Mária – Csak nem az egészségbiztosítást?

Cecília – Az Országos Széchényi Könyvtárat.

Péter *(félrenyelve)* – A Széchényi Könyvtárat...!

Cecília – Természetesen ez köztünk marad... Holnap reggel kezdek, és még senki sem tud róla. Átnézem az állományt, és csak a legtermelékenyebb embereket tartom meg. A többiek számítógépek váltják majd fel...

János – A feleségem igazi gyilkos. A szakmában csak Terminátornak hívják. Mire végez a Széchényi Könyvtárral, még a Budavári Palota is karcsúbb lesz...

Máriának elakad a szava, Péter pedig majdnem elájul.

Cecília – De csak untatom magukat ezzel... Az aszalt szilvás sertés tényleg kitűnő. Megadja majd a receptet?

János feláll.

János – Bocsánat... kimegyek a mosdóba, mielőtt jön a következő fogás. Biztos az aszalt szilva...

Cecília – Én meg átnézek a gyerekekhez, nehogy valami disznóságot nézzenek az HBO-n. Nincs előfizetésünk, de ki tudja...

János és Cecília kimennek.

Péter *(kétségbeesve)* – Na, nekem végem. Én leszek az első a kirúgási listán...

Mária – Ha nem dicsekedtél volna azzal, hogy fizetést kapsz a semmiért... *(Utánozza)* „Ehhez nagyon jó színésznek kell lenni...”

Péter – Honnan tudhattam volna, hogy fejlevágó a nő? Olyan ártalmatlannak tűnt... És emlékeztetlek, te hívtad meg! Ha azt mondd, hogy Pol Pot asszony jön ma vacsorára, azért óvatosabb vagyok...

Mária – Most viszont fogalmam sincs, hogyan lehetne megfordítani a helyzetet...

Péter – Főleg, hogy desszertre párcserét ajánlottam a férjének...

Mária – Tessék?

Péter – Csak azért, hogy hamarabb elmenjenek...

Mária *(megsértődve)* – Kösz, igazán kedves... Így a nő nemcsak élősködőnek, hanem szexuális perverznek is fog tartani... És ha elfogadták volna?

Péter – Csak a férjének mondtam... Egyébként még nemet sem mondott... Most már mindent meg kell tennünk, hogy maradjanak, és valahogy helyrehozzuk a dolgot.

Mária, az idegösszeomlás szélén, rágyújt.

Mária – Azt hiszem, nem ma kellett volna leszoknom. *(Élvezettel beleszív.)* Ahh, ez jó...

Péter zavartan nézi, majd összeszedi magát.

Péter – Figyelj, innen már csak egy kiutat látok...

Mária – A gáz? Mint a szemközti szomszédoknál...?

Péter – Még nem tudja, hogy a Széchényi Könyvtárban dolgozom... Ki kell használnunk az este hátralévő részét, és találunk valamit, amivel kompromittálhatjuk.

Mária – És ezt hogy akarod? Csak nem azt várod tőlem, hogy belemenjek abba a disznó ajánlatba, amit a férjének tettél, hogy aztán megzsarolhassuk őket, és megtarthasd az állásodat?

Péter – Jó, ha lehet, ne... Először is egy kicsit leitatjuk. Egy ilyen nőnek biztos van rejtegetnivalója, akármilyen ártatlannak mutatja magát.

Mária – Leitatni? Szerinted ettől majd feláll az asztalra, és kulturális forradalmi módra nyilvánosan meggyón mindent? Nem. Ha beszéltetni akarjuk, azon kívül, hogy bedugom a fejét a sütőbe, nem nagyon látok megoldást... Nekem valahogy be kellene csálnom a konyhába, amíg te semlegesíted a férjét...

Péter – Nyilvános vallomás... Adtál egy ötletet.

Mária – Igen...?

Péter – Strip póker!

Mária – Strip pókert akarsz játszani velük?

Péter – A Strip póker, a valóságshow! Ha már jól becsípett, felajánljuk, hogy játsszunk egy partit.

Mária – Milyen partit?

Péter – Büntetésként a vesztesnek válaszolnia kell egy kínos kérdésre. Igazságjáték. Versengő típus, biztos vagyok benne, hogy pár pohár után belemegy...

Mária – Csak én nem igazán tudok pókerezni...

Péter – Van valami rejtegetnivalód?

Mária – Nem különösebben, de...

Péter – Akkor meg?

János és Cecília visszatérnek.

János – Na, ez jobb!

Mária – Akkor jöhet a desszert...

János (*zavartan*) – Elég késő van már, nem? Talán nem kéne tovább zavarnunk magukat...

Cecília – Ugyan, János, nem mehetünk el csak úgy, mint a tolvajok...

Péter – Dehogyan zavarnak! Utána társasozunk is... Szeretik a társasjátékokat?

Cecília – Na, megtalálta a gyenge pontomat! Nagyon szeretek játszani... Ugye, János? *Sötét.*

3. felvonás

Füstös kártyabarláng-hangulat. Mind a négyen az asztal körül ülnek, cigarettával a szájukban, kissé ziláltan. A pókerasztalt egyetlen lámpa világítja meg, mint a filmekben. János és Cecília lenyűgözve nézik, ahogy Mária kaszinókrupié ügyességével keveri a lapokat.

Péter – Akkor minden világos? Minden parti végén az kérdezhet attól, akinek a legkevesebb gombja maradt, akinek a legtöbb van...

A többiek bólintanak.

János – Csak ne a nadrágomat tartó gombokra menjen a játék. Az alattuk lévő dolgokon kívül nincs mit rejtegetnem.

Péter – Mindenkinek van rejtegetnivalója... Ha elég mélyre ásunk. Csak a megfelelő kérdést kell feltenni...

A hangulat súlyosabbá válik. Mind a négyen tesznek. János emel, Mária oszt.

Péter – Töltsék még egy kis digestivet?

Cecília – Egyszer-egyszer belefér egy kis túlzás...

János – Nem biztos, hogy ez túl bölcs dolog. Tudják, ma már a házigazdát is elővehetik, ha hagyja részegen hazamenni a vendégeit...

Péter – Maga mondta: nem kell vezetniük. A szemben laknak...

János – Mellettük...

Péter – Akkor még az sem fenyegeti magukat, hogy elüti egy autó az úton... De ha akarják, itt is alhatnak nálunk...

János zavartan elmosolyodik.

Cecília *(egy hajtasra kiissza a poharát)* – Hú... jól érződik benne a körte!

János mosolya megfagy. Mária befejezi az osztást. Mindenki megnézi a lapjait, és közben a többieket figyeli.

Péter – Két lapot...

Mária ad neki két lapot.

Cecília – Hármat...

János – Egyet...

Mária – Nem kérek.

Újra megnézik a lapjaikat. Lopva figyelik egymást, majd sorban megszólalnak.

Péter – Dobom...

János – Én is...

Cecília – Kettővel emelek.

Mária – Tartom.

Cecília gyermeki izgalommal kiteríti a lapjait.

Cecília – Ászpóker! Ki tud ennél jobbat?

Mária *(legyőzve)* – Bubidrill...

Cecília besöpri a tétet. Mindenki megszámolja, hány gombja maradt.

Cecília – Én kérdezek...

A többiek feszengenek, miközben a gombjaikat számolgatják. Máriának van a legkevesebb.

Cecília – Máriától!

Péter és János megkönnyebbülnek.

Cecília – Az igazat kell mondania...

Mária *(aggódva)* – Kérdezzen...

Cecília – Lopott már valaha üzletből?

Mária szinte megkönnyebbül.

Mária – Igen... Egyszer... Egy sátrat...

János – Egy szatírt lopott egy áruházból?

Mária – Dehogy! Egy sátrat!

Cecília – Egy szatírt...?

Mária – Egy kempingsátrat!

János – Na, ilyesmit eszembe sem jutott volna ellopni! Elég feltűnő holmi egy kempingsátor, nem?

Cecília – Egy sátor...? Kényszerhelyzetben volt? Nem volt hol aludnia...?

Mária – Kempingezni akartam! Egy bevásárlóközpontban voltam... Odamentem egy kasszához, hogy kifizessem. Azt mondták, nem ott kell. Mentem tovább, és egyszer csak észrevettem, hogy már átjutottam a biztonsági kapun anélkül, hogy feltűnt volna. És ha már egyszer kint voltam...

Péter – Ez igazából nem is lopás... Hiszen nem azzal a szándékkal indultál, hogy ellopd azt a sátrat...

Mária – Mondjuk úgy, hogy nem fordultam vissza kifizetni... Leginkább attól féltem, hogy visszafelé majd megszólal a kapu. Elég hülyén nézett volna ki, ha azért kapnak el, mert vissza akarok vinni a boltba egy sátrat, amit véletlenül loptam el... El tudják képzelni, ahogy ezt magyarázom a biztonsági őröknek? Általában nem a képzelőerejükről híresek...

A többiek döbbenten elképzelik a jelenetet.

Cecília – Tényleg ez volt az egyetlen alkalom?

Mária – Igen...

Cecília – Akkor maga alapján véve becsületes nő...

Mária – Tudja, a legtöbb ember csak azért becsületes, mert nincs bátorsága becstelenné lenni... Én mindig úgy éreztem, hogy a kockázat túl nagy ahhoz képest, amennyi örömet a dolog okozhatna...

János *(már kissé kapatosan)* – Például megcsalni a férjét?

Mária – Az más kérdés...

János – Értem...

Új parti kezdődik. Ugyanaz a szertartás. Tesznek. Ezúttal Péter oszt.

Cecília – Egy lapot...

János – Nem kérek.

Mária – Én sem.

Péter – Kettőt...

Újra tesznek.

Cecília – Tartom...

János – Ráemelek eggyel...

Mária – Dobom...

Péter – Tartom.

Kiterítik a lapjaikat.

Péter *(diadalmasan)* – Full!

János – Flöss!

Péter mosolya megfagy. Mária ironikus pillantást vet rá.

Mária – Hát... jól indul...

János besöpri a tétet.

János – Én kérdezek...

A másik három védekezően számolgatja a gombjait.

János – Pétertől...

Péter beletörődve várja a kérdést.

János – Volt már olyan, hogy meg akart ölni valakit?

Péter – Ma este előtt, úgy érti?

János – Úgy értem, hogy már tett is valamit az ügy érdekében.

Cecília – Különben nem számít.

János – Ha minden férjet bezárnának, aki legalább hetente egyszer meg akarja ölni a feleségét... már most is túlszűfoltak a börtönök.

A felesége gyilkos pillantást vet rá. Péter próbál visszaemlékezni.

Péter – Nem jut eszembe semmi... *(Elneveti magát)* De igen! Bár nem volt előre kiterelve... Még általános felsőben voltam... Volt egy kövér, szemüveges lány, akit állandóan piszkáltunk. Egyszer az uszodában bedobtuk a szemüvegét a mélyvízbe. Nem tudott úszni. De a pánikban ezt elfelejtette, és beugrott a szemüveg után. Mi meg szakadtunk a röhögéstől. Aztán úgy öt perc múlva, amikor még mindig nem jött fel, szóltunk az úszómesternek... Hogy röhögtünk... Már arra sem emlékszem, hogy hívták szegény lányt...

Cecília – Kovács Cecíliának...

Péter *(megdermedve)* – Igen... talán...

Cecília – A kövér szemüveges lány én voltam.

Péter – Ne...!?

Cecília – Tudtam, hogy ismerős valahonnan az arca...

János közbelép, hogy oldja a hangulatot.

János – Na... játsszunk még egyet.

Újabb parti. Kedvetlenül, nyomasztó csendben. Cecília oszt.

János – Dobom.

Mária – Nem kérek.

Péter – Én is dobom.

Cecília – Tízzel emelek...

Mária – Tartom. És még húszat ráteszek...

Cecília *(tesz)* – Tartom.

Cecília és Mária kiterítik a lapjaikat. Mária elégedetten mosolyog, Cecília arca lehervad.

Mária – Na, most én kérdezek... Cecíliától...

Cecília nyugtalan lesz.

Mária – Követett már el súlyos szakmai hibát, amit soha senkinek nem vallott be?

Cecília nagyon rosszul érzi magát. Mintha gyónni készülne, a színpad elejére lép. De beszéd helyett leveszi a felsőjét.

Sötét.

A fény visszatér. Cecília még mindig a színpad elején áll, szorult helyzetben. Érthető, hogy újra veszített.

Mária – Megismétlem a kérdést... Követett már el súlyos szakmai hibát...?

Cecília nekifogna, hogy az alsó ruhadarabját is levegye, aztán meggondolja magát, és alig hallhatóan megszólal.

Cecília (nagyon halkán) – Igen...

Mária – Tessék?

Cecília – Igen!

Mária – Mit?

Cecília – Hát... ez nem kerül ki innen, ugye? Megígérik...?

Péter és Mária képmutatóan bólogatnak.

Péter – Képzelve úgy, mintha egy templomban lenne, mi pedig a gyóntatói lennénk...

A füstös kártyabarlang hangulata meglehetősen távol áll ettől a képtől.

János (szórakozottan) – Egy templomban...?

Mária – Vagy egy zsinagógában, ha úgy jobban tetszik.

Cecília – A zsinagógában van gyóntatószék?

Péter (türelmetlenül) – Mit tudom én... Képzelve azt, hogy egy valóságshow stúdiójában van...

Cecília – Jó... Körülbelül fél éve történt. Egy megbízás során kirúgattam egy vezetőt és az élettársát, akik ugyanannál a cégnél dolgoztak, amelyet átvilágítottam. Biztos voltam benne, hogy pénzt sikkasztanak. A férfi nem bírta elviselni. Húsz éve dolgozott ott. Öngyilkos lett. A feleségével együtt...

Péter és Mária elégedetten összenéznek. Most már van mivel sakkban tartani Cecíliát.

Cecília – Kinyitották a gázt...

Péter (megrendülve) – A szemközti szomszédok...!

Cecília – Tessék?

Péter – Semmi...

Cecília – Közvetlenül a temetés után rájöttem, hogy ártatlanok voltak... Csak elrontottam egy összeadást... Soha senkinek nem mondtam el. Semmit nem tettem azért, hogy tisztázzam őket... Annyira szégyelltem magam... *(Sírva)* Pedig általában soha nem rontok el összeadást...

János vigasztalni kezdi.

János *(Péternek és Máriának)* – Mindig teljesen összeomlik, ha szóba kerül... *(A feleségét vigasztalva)* Hazamenjünk, drágám?

Péter és Mária sokatmondó pillantást váltanak.

Mária – Igen, talán elég lesz ennyi...

Cecília *(összeszedve magát)* – Nem, nem akarom elrontani az estéjüket... Jól vagyok. És egy pókert nem hagyunk abba csak úgy... *(Fenyegetően)* Még nem mindenki beszélt...

Cecília egy hajtásra kiissza a poharát, hogy elfelejtse a lelkiismeret-furdalását.

Péter – Jó...

János oszt. Újra játszani kezdenek, csendben. A hangulat egyre nyomasztóbb.

Mária – Egy lapot...

Péter – Nem kérek...

Cecília – Tartom...

János – Tartom.

Kiterítik a lapjaikat.

Cecília – Egy párom van...

János – Drill...

Mária – Dámákból póker...

Péter *(diadalmasan)* – Királpóker!

A többiek feszengenek.

Péter – János...

János arca megmerevedik.

Péter – Tudja, mi történt azzal a macskával, amelyiket ma reggel a társasház kukájában találtam...?

Mária döbbenten néz rá. János és Cecília zavarba jönnek.

Péter – Az igazat kell mondania...

János mintha vallomást tenne, a színpad elejére lép. De beszéd helyett leveszi a nadrágját, és alsónadrágban marad.

Sötét.

A fény visszatér. János még mindig a színpad elején áll, szorult helyzetben. Érthető, hogy ismét veszített.

Péter – Szóval a macska?

János már az alsónadrágját is levenné, de Cecília válaszol helyette.

Cecília – Már három növényemet felfalta az erkélyen... A negyediket előző este arzénal locsoltam meg.

Mária sírva fakad.

Péter – Istenem! Meghalt a kiscica...

Kínos csend.

János *(a hangulatot oldva)* – Egy utolsót? Hadd nyerjek vissza valamit...

Cecília – Jó, de utána mindenki megy aludni.

A többiek egy pillanatig nem tudják, hogyan értelmezzék az utolsó mondatot.

Újabb parti. Mária ismét oszt. Tét. Az arcok még feszültebbek.

Péter – Egy lapot.

Cecília – Egyet.

János – Nem kérek.

Mária – Egyet.

János felteszi az összes gombját.

János – Mindent felteszek!

Mária – Dobom...

Péter – Én is...

Cecília – Én is...

János besöpri a tétet. Felragyog az arca. Mária rémülten látja, hogy neki maradt a legkevesebb gombja.

János – Én kérdezek...

Mária *(pánikban)* – De meg sem mutatta, milyen lapja van!

János – Nem kell! Mindannyian bedobták!

Sorban végignéz a másik három játékoson, hogy fokozza a feszültséget.

János – Máriának van a legkevesebb gombja... Akkor belevágok...

Mária feszeng.

János *(könyörtelenül)* – Megcsalta már valaha a férjét?

Mária megnémul. Péter aggódva nézi.

Cecília – Mi mindannyian betartottuk a szabályt. Maga is tartozik az igazsággal...

Mária is a színpad elejére lép. Leveszi a felsőjét.

Sötét.

Fény.

János *(könyörtelenül)* – Megcsalta már valaha a férjét?

Mária egyre zavartabban leveszi az alsó ruhadarabját, és kombinében marad.

Sötét.

Fény.

János *(könyörtelenül)* – Megcsalta már valaha a férjét?

Mária már a kombinéját is levenné, de inkább megszólal.

Mária – Egyszer... Csak egyetlenegyszer... Hiba volt.

Péter összeomlik.

Cecília *(kegyetlenül)* – Hiba? Mint a sátor?

Mária – Mondhatjuk...

János – Azért az ember nem téveszti el a férjét úgy, mint egy telefonszámot.

Cecília – És még ha félre is tárcsázunk, a beszélgetést bármikor be lehet fejezni, mielőtt túl messz mennénk...

Mária – Mondjuk úgy, hogy nem volt lélekjelenlétem időben letenni... Telefonon mindig túl beszédes vagyok...

Cecília – Elmondta már a férjének? Mármost ma este előtt?

Mária – Nem...

Cecília – Miért?

Mária – Sikerült átjutnom a biztonsági kapun anélkül, hogy megszólalt volna a riasztó... és nem volt bátorságom visszamenni kifizetni a számlát...

Kínos csend. Péter és Mária kerülnek egymás tekintetét.

János – Jó... Talán jobb, ha mi most megyünk...

Péter *(Jánosnak)* – Blöffölt?

János elégedetten megmutatja a lapjait.

János – Csak egy kis párom volt...

Cecília és János felállnak, készülődnek.

János (Péternek) – Nekem is lenne még egy utolsó kérdésem...

Péter – A játék véget ért.

János – Én megmutattam a páromat...

Péter – Na jó, kérdezzen...

János – Maga tényleg színész?

Péter – Nem, de színdarabokat írok. Munkaidőben... az Országos Széchényi Könyvtárban...

Cecília – Értem... Számíthatok a diszkréciójára...?

Péter – A szemközti szomszédok ügyében...? Ha a jelentésében azt írja, hogy én vagyok az intézmény legtermelékenyebb dolgozója, és semmilyen számítógép nem képes helyettesíteni...

Cecília lenyeli a megjegyzést.

Cecília – Kérhetek egy pohár vizet a konyhában? Nem érzem túl jól magam...

Mária – Persze, csak tessék...

Cecília a konyha felé indul.

János – Legközelebb mi hívjuk meg magukat... A változatosság kedvéért majd Scrabble-t játszunk.

Cecília visszajön.

János – Akkor hamarosan találkozunk?

Péter (Ceciliának) – Holnap...?

A szomszédok elmennek. Péter és Mária alig mernek egymásra nézni. Megszólal Mária mobilja.

Péter – Nem veszed fel?

Mária – Azt sem tudom, téged keresnek-e vagy engem. Az én számomat adtad meg az összes haverodnak...

Péter – Azért, mert megbízom benned...

Mária zavarba jön.

Péter (komolyabban) – Ki volt az... akit félretárcsáztál?

Mária – Gergő...

Péter – Nahát... Rá nem gyanakodtam volna...

Mária bocsánatkérően átöleli Pétert.

Mária – Na, akkor játszunk egy strip pókert?

Péter – Mindent felteszek!

Sejtelmes zene. Mária sztriptízbe kezd. Péter felhevülten nézi, majd leül, hogy élvezze a műsort, és elővesz egy vastag szivart. Egy dozból gyufát húz elő, hogy rágyújtson.

Egy pillanatra megjelenik Cecília arca: leskelődik utánuk, egy második világháborús gázálarccal az arcán. Aztán eltűnik.

Mária hirtelen megáll, a zene is elhallgat.

Mária (aggódva) – Nem érzed, hogy gázzzag van?

Péter legyint, és meggyújtja a gyufát a szivarhoz.

Sötét. Vakító villanás, majd robbanás hangja.

Vége.

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*) képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/>

<https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/>

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.

A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.

A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. szeptember
ISBN 978-2-38602-497-9
A szöveg letöltése: ingyenes